

за освобождението ни котлени. Софийскиятъ хоръ „Гусла“ изпѣ „Вѣчная память“, която всички присѣдстващи изслушаха на колѣне.

Започна следъ това молебень и водосветъ за освещаване на паметниците. Единъ аеропланъ, долетялъ тукъ отъ София, заглушава величественото „Многая лѣта“, бръмчи надъ множеството и хвърля снопчета бѣли и разноцвѣтни листчета. Тѣ се разпиляватъ наоколо и изглеждатъ на слънцето като бѣли гължби, полетѣли надъ града.

Настѣпва наново тишина. На естрадата се качва да говори министъръ-председателъ, дошълъ отъ името на Царя да открие паметниците и да изкаже почитъ къмъ великитѣ котленци и тѣхнитѣ потомци, които сж устроили днешното тържество.

— Слава на Котелъ! — извика министъръ-председателъ — и се отправи къмъ срѣдата на площада, гдето е *паметникътъ на Раковски*; прерѣза трицвѣтната лента и дръпна връвта на бѣлото платно, що покрива паметника. Въ тоя мигъ дѣдо владика поръси съ осветената вода открития паметникъ, като произнесе обичайната църковна благословия. Хорътъ на сливненци, пригласанъ отъ военната музика, тържествено изпѣ химна на Възраждането. Хубавата мелодия залѣ цѣлия площадъ, а надъ всички величествено се издига бронзовата фигура на Раковски и оглежда множеството.

М-ръ председателъ се връща на естрадата, а духовенството и министрътъ на Народната просвѣта се упѣтватъ за общинския домъ, гдето е *паметникътъ на Софроний Врачански*. Дѣдо владика открива паметника, поръсва го, благославя и държи